

Derviş İle Kanarya Son

– ADEM EFİLOĞLU · 16 Kasım 2016

Yürekler sığ denizlerde öldü
Artçıl kuşlar parçaladı benlikleri
Sıfatsız kalırken isimler
Kaşları çatıldı bütün vesikaların
Kelimele tahayyülsüz
Şiirle mesnetsiz kaldı...

Uzakları sebepsizce giyindi kanarya
Bakışları daimütecelli
Kalbi kurşun
Göçebe gönlünü telkin ederek söylendi
“Maksat Sultan olmaktadır tek bir obaya,
Hey Derviş sevginize mazhar olan
Ne ilk ve belki de son nisa benim
Kan damlayan gözlere acı katarken...

Derviş kırgın suladı çiçekleri
“Gönül nasıl gönülse
Kime han ola
Her nesneye gerekseydi hanımız
Haramiler nice ola
Derim ki
Gönüle düştüğün yerde
Olmayı bilmek ayrı
Kalmayı bilmek ayrı
Bilesin güneş ayrık göndermiyor
Işıklarını...”

Kelimele tutuşunca bir anda
Ahval-i özetledi kanarya
“Ne bir yer ne bir makam
İstemedik Adem'den

Vermeyi isteyenden
Bize bir mabet düřtü
Bilmem kaç bin yıllık fıraktan
Sevdaya nifak düřtü...”

Kelimeler tarumar
Ve şehirler talan
Hakkın kudretiyle parçalayalım sevdayı
Dilsiz yıkılan düşlere sebep
Fecrin çırpınışında
Parmakların suçı
Kanatlarına dokunmak
Gitmeden sakın
Gögün sırrını kimselere verme...

Bir milyon kelam gözlere düřtü
Kırıldı asa
Mihraptan tařtı sözler
Yıkıldı hengâm-ı seher
İnflak etti yürek
Tükendi maye-i ömür
Vuslatı tabuttan buldu Derviş
Lal sürüp dudağına
Yol verdi kanaryaya...

Âdem Efiloğlu